Anul 35 — Bucureşti şi Orăştie, 12 August 1937. — CENZURAT — Nr. 32

LIBERTATEA

Foaie pentru săteni şi muncitori, întemeiată la Orăştie în anul 1902

Director sufletesc: † Dr. ION I. MOŢA
Director vremelnic: Pr. IOAN MOŢA

Cererile de abonare şi banii pentru foaie se trimit pe adresa: Admin. „LIBERTATEA" Moţa BUCUREŞTI I, Calea Victoriei 63.

„Libertatea" este: Proprietatea familiei moştenitoare a lui Ion I. Moţa
ABONAMENTUL: 120 lei pe an, 60 lei pe 1/2 an şi 30 lei pe 1/4 an

Orice scrisori pentru Redacţie să se trimită pe adresa: RED. „LIBERTATEA", ORĂŞTIE Jud. Hunedoara

Apare în fiecare Joi
2 lei

ÎNCHEERI PREA MULŢUMITOARE!

S'au făcut alegerile pentru sfetnicii conducători ai judeţelor, în 45 (din 71) judeţe.

Partidele râvnitoare a ajunge la cârmă în toamnă, au dat luptă dârză, să câştige voturi multe, prin cari să poată arăta locului în drept (Coroanei), că, uite, pe mine, ba pe mine, »mă vrea poporul«, mă vrea ...«! Vezi voturile câştigate.

Şi iată care cât a câştigat în aceste 45 judeţe:

Liberalii (fiind la guvern) 490.516 voturi.

Naţ.-ţărăniştii 416.715 voturi.

Naţ.-creştinii 262.594 voturi.

Frontul Rom. 157.687 *voturi.*

Liberalii Gh. Brătianu 33.418 voturi.

Ce vedem de aci? Că liberalii, având sprijin de mâna 'ntâi în puterea stăpânirii (slujbaşii şi mulţi pensionari de stat) au votat cu liberalii, aşa cum ar vota cu mine dacă aş fi pe scaun în locul lor. ...au avut 490.000 de voturi.

Naţional-ţărăniştii având sprijinul întregei jidovimi din ţară şi a socialiştilor internaţionali şi a comuniştilor (în ale căror rânduri sunt căzăturile tuturor neamurilor), au ajuns să aibă 416.000 voturi.

Dar au vărsat Dunăre de bani şi partidul liberal, şi cel naţional-ţărănesc.

Faţă de aceştia, partidele de dreapta, anume: Naţional-Creştinii (cu dnii Cuza şi Goga) şi »Frontul Românesc« (cu dnii Dr. Vaida, Dr. Vlad, C. Anghelescu), au luat laolaltă 420.000 voturi!

Adecă: Mai mult ca Naţional-ţărăniştii cu toţi jidovii şi comuniştii lor!

Aceasta e o izbândă dătătoare de cele mai bune nădejdi! Căci să nu uităm, că aceste 2 grupări sunt întemeiate (aşa cum se văd azi) de abia 2—3 ani! Ca început, e chiar foarte mult! Şi dacă aceste alegeri le vor fi învăţat minte, ca pentru alegerile cele mari, să nu mai meargă deosebite, ci mână 'n mână, vor ieşi şi mai tari, vor întrece în acele alegeri şi pe liberali, cum au întrecut de data asta pe naţional-ţărăniştii!

Noi ne bucurăm de încheerea la care au ajuns aceste două partide, pentru-că ele sunt partide de dreapta şi dovediră prin lupta lor, ce frumos sporeşte şi se întăreşte dreapta!

Nădejdea cea mare însă, noi o avem în acea parte a dreptei, care — nu s'a arătat acum: în Partidul »Totul pentru Ţară«! Acesta, cred că nu ne lăudăm în deşert, de intra şi el în lupte şi-şi chema, cu bucium de argint pe luptătorii săi, ieşea aşa de tare, ca cele două partide de dreapta împreună.

Iar când la alegerile cele mari din toamnă, va fi chemat din bucium de aur, — se vor aduna de prin munţi şi prin văi, atâţia legionari, că vor sta, prin numărul şi puterea lor, în fruntea tuturor partidelor.

Şi atunci: Cârma ţării nu vor putea s'o mai iee alţii, decât partidele de dreapta. Cele două cari au luptat şi în aceste alegeri, ieşind cu puterea lor, şi având în acelaşi parlament alături de ei pe cei de dreapta cea mare, — ei, la olaltă, vor fi hotărâtori, — şi fără a fi contopiţi într'una, dar putând conlucra pentru binele ţării.

Aşa să fie. Şi aşa va fi!

I. M.

Din alte ţări

ŞI TURCIA..

Turcia stătea liniştită dela război încoace, căci aşezarea ei nouă, pare a o fi îndepărtat de primejdiile de cari se lovea, până-şi avu scaunul conducerii la Ţarigrad (Constantinopol).

Acum dă şi ea semne de nelinişte. Se înarmează şi ea zdravăn. A comandat numai la Fabricile »Skoda« 600 de care de luptă, pe cari până la sfârşitul acestor luni, trebue să le aibă acasă! Zilele trecute (la 7 Aug.) au şi plecat cu un vapor din Constanţa 12 astfel de care, — celelalte având a le urma.

Tot semne de »pace«, nu-i aşa?

Un mult iubit şi preţuit general a părăsit Aiudul

E d. general TEODOR NICOLAU, care de 7 ani de zile era comandantul garnizoanei militare din AIUD. In tot acest timp d. general Nicolau a fost nu numai păzitorul celei mai bune ordine în armată şi îndrumătorul ei înţelept şi respectat, — dar şi însufleţitorul tuturor pornirilor bune ale societăţii civile româneşti din acest oraş foarte înstrăinat. Aiudul e un oraş artificial, anume susţinut de politica maghiară, ca oraş de scaun a judeţului Alba, pentru a ţinea în umbră şi uitare oraşul Albaiulia, cel căruia i-se cuvenea în chip firesc rolul de conducător în judeţ, căci de Albaiulia prea sunt legate mari aduceri aminte istorice: A fost cetate întemeiată de ROMANI ca cheie a drumurilor din valea Murăşului; aci şi-a pus piciorul biruitorul MIHAI VITEAZUL de i s'a închinat cetatea cu Vlădica papistaş în frunte, aci s'au tras pe roată HORIA, CLOŞCA şi CRIŞAN, aci a fost arestat şi încuiat preacinstitul nostru erou dela 1848 AVRAM IANCU şi altele. E prea românesc sufletul şi trecutul acestei cetăţi, — şi de aceea Ungurii n'au vrut să aşeze aci conducerea judeţului, ci s'au silit a-i desvolta Albeiiulii în coaste AIUDUL, cetate şovinistă maghiară.

In acest oraş (ca şi de altfel, în multe din Ardeal şi Banat), deregătoriile stăpânirii româneşti, ca şi capii armatei şi ai şcolilor — au o deosebit de însemnată menire şi răspundere, — aceea de a zdrobi stânca şovinistă streină, făcând să crească peste ea planta vieţii româneşti şi ajutând-o să înflorească şi să se întărească!

ACESTEI NOBILE MENIRI, d. general NICOLAU, în cei 7 ani de petrecere în Aiud, a RĂSPUNS ÎN CHIP VREDNIC DE TOATĂ RECUNOŞTINŢA!

Şi pentru aceea la plecarea dsale la rosturi mai înalte, a fost sărbătorit, împreună cu prea stimata şi la fel nobil întelegătoarea d-nă Nicolau, — prin un banchet de rămas bun, la care s'au rostit calde şi recunoscătoare vorbiri de către solii oastei, ai bisericei, ai societăţii Femeilor Române, ai Casinei române, ai Astrei, ai oraşului, etc. — căci în lucrarea tuturor s'a simţit mâna bine ajutătoare a dlui general şi a prea stimatei doamne. A mulţumit tuturor d. General Nicolau, arătându-le că cu multă dragoste a făcut tot ce a făcut pentru a întări viaţa românească în acest oraş ardelenesc.

Insemnăm aci cu plăcere, despre d. General Nicolau, că şi-a făcut clasele primare la şcolile noastre bisericeşti din Brad (Zarand) şi tatăl d-sale voia să-l pregătească de preot, şi îl dase să înveţe „glasurile", ca să cânte la biserică... Dar firea trăgându-l spre armată, tânărul Nicolau, a cântat într'o zi instructorului său de cântări: „Doamne strigat-am către tine, că popia nu-i de mine"... — şi a plecat pe „pasul cucului" în Ţară şi nu s'a mai oprit până la poarta Şcoalei Militare din Bucureşti, care ni-l dete brav soldat, o podoabă a armatei române!

Are d. general Nicolau şi preţioase calităţi de scriitor istoric. A scris o foarte vrednică de luare aminte monografie a lui Matei Corvinul, Domn al Ungariei, ridicat din neamul românesc din Ardeal.

Noi trimitem şi dela această foaie cele mai bune urări de viaţă îndelungată şi rodnică pentru binele neamului, dlui general Nicolau şi la locurile şi în rosturile mai înalte la cari este chemat.

CIOBURI de OGLINDĂ
— din cruntul război din Spania

ORBUL

Intre Talavera dela Reina şi Toledo, drumul de ţară care o paralel (alăturea, pe aceeaşi ...) cu şoseaua ce duce la Madrid, se înfundă într'o vale ...rată cu vii şi grădini de măslini cenuşii. Sub această ...rsare de copaci stă ascuns satul Albergon. Casele răs...te ici-colo, biserica înaltă. In mijlocul satului trece un ... care se învârteşte pe ... case, spre bucuria raţelor şi a gâştelor. Cete de copii se scaldă în ele, ţipând ... Femei grăbite spală rufele în apa limpede. Casele ... de piatră cu muşchi pe ele, răcoroase. Drumul presărat de podeţe peste undele sg'obii ce se răsucesc şi şerpuiesc ca o râmă. Lanuri de grâu aşteaptă seceratul, grădinile cu zarzavat îţi bucură ochiul. Roţi mari cu căldări scot necontenit apa, învârtite de câte un măgăruş, ce se încovoaie sub greutate. Toată lumea este la muncă. Anul acesta se arată a fi bun.

Pe şosea, nici ţipenie de om. Legătura dintre Toledo şi Talavera este tăiată de vre-o 2 săptămâni. Se aud din când în când răbuinei adânci. Lumea din sat s'a împărţit în două: unii au trecut la Franco, alţii sunt cu guvernul. Satul Albergon nu este ocupat (cuprins) de nimeni, fiind la mijloc, în zona de război. Fronturile sunt la o depărtare de 10 km. unul de altul, trupele neocupând decât oraşele şi satele. Oamenii, în stare să poarte o puşcă, au plecat, după ce şi-au tras o păruială în faţa cârciumii.

— Las'că învinge Franco!

— Ba învinge guvernul, — şi atunci vă ia mama dracului pe toţi.

Bărbaţii sunt plecaţi; femeile s'au împăcat mai repede şi acum se ajută la muncile câmpului. Copiii se scaldă în părâu zburdalnici; din când în când umbre fugare se furişează prin sat, unele o iau spre Toledo, altele spre Talavera.

Bătrânul Cardo, orbul satului, de când se trezise el pe lume cerşea în acelaş loc. Il vedeai dimineaţa eşind din coliba lui, plin de pene, cu părul ciufulit, păşind încet cu basionul (băţul) lui. Era cunoscut de toată lumea ce trecea pe şosea. Sub un Christ răstignit la încrucişarea dru-

Vedere din războiul din Spania: De pază în munţi.

ROMÂNII DELA MARGINI...

Dela o margine la alta a Țării, se cutremură sufletul neamului, în fața primejdiei pe care inimile românești o simt tot mai viu, a cotropirii noastre de către venetici cu suflete negre.

Și din colțul de sus al Basarabiei ni se dau vești îmbucurătoare, că și cărturari și popor, se opresc tot mai mult la sfat și ajungând și la ei suflul cel nou și mântuitor al mișcării legionare, — își întorc ochii și gândul spre el, înviorându-li se fața, ca bătută de vântul nădejdii...

Chipul de mai sus ne arată o ceată de buni Români, domni, meseriași și țărani, stând de vorbă despre Legiune și Căpitan, și legându-și nădejdile, făurindu-și visurile de fericire, în jurul acestora.

ȚARA MEA

Pe-aceste bărăgane străvechi, fără hotarè
Pe unde-odinioară se'nvredniciră Sciții,
Pe munții ce-și pierd fruntea în pâcle solitare,
E PATRIA mea VERDE, cu plaiul Mioriții...

Au scris de ea'n hrisoave, pe vremuri, cronicarii,
Și ctitori o durară în schit și mănăstiri;
Au sângerat-o 'n lupte arcașii și hănsarii,
Și o răsculară 'n cete, panduri din Vladimiri.

Își crește piscuri albe, prin veacuri, tot mereu,
Și o sue peste culme, voivozii din mormânt;
Pe șes, pe plai, pe munte o poartă Dumnezeu,
Lărgindu-i zări de slavă, de pace și pământ.

De jos, de sus, tu Țară, îți scaperi crezuri grele,
Pe căi ce ne par visuri, vii: fulger și răscoală...
Te risipești, măreață, de alungul vremii mele,
Și mâne îți vei face — intrare triumfală.

PETRE-PAULESCU

DE TOATE

FIARA ÎN OM.

Omul, dacă cei buni din jurul lui îngrijesc de sufletul lui ca de o floare, fac din el cea mai plăcută ființă de pe pământ, plăcută oamenilor și lui Dumnezeu. Bun făcător de bine, îndurat, mângâietor a celor în nevoi, înger în trup omenesc. — Iar dacă oameni răi îi vor îndruma gândul și inima spre rău, spre cruzime, spre sălbătăcie, pot face din el cel mai ticălos și fioros animal de pe aceeași lume.

Evreii pe acest drum au condus și conduc pe oameni prin învățăturile lor despre comunism și făcându-i să urască pe toți în jurul lor. Au făcut, prin comunism, din oameni fiarele cele mai crude, fioaroase ca hienele, cari scormonesc mormintele și scot morții din ele. Că asta așa este, ni-o dovedesc oameni luminați, cari s'au dus și făcându-se că-s chiar de-o părere cu ei, au trăit în Rusia de azi o vreme, apoi venind în țările lor, au descris, gata a pune jurământ pe adevărul celor ce le spun despre ce au văzut în acea țară, azi leagăn al comunismului. Iacă ce au văzut:

Se aduceau preoți în biserici și-i cununau cu iepe sau cu porci, și apoi îi băteau în cue pe cruci. Pe episcopul dela Voranes l-au aruncat de viu într'o căldare cu apă fiartă și zupa (zama) din căldarea aceia, au silit, cu revolverele în mâini, pe călugări, s'o mănânce. Mai marilor bisericilor li s'au scos ochii, li s'au tăiat limbile și urechile, apoi i-au îngropat de vii. La mulți, li se deschidea pântecele și un capăt de intestin (maț) îl legau de un stâlp de telegraf, și apoi nenorociții erau loviți cu bicele și goniți în jurul stâlpului, până ce mațele se înfășurau și cei bicīuiți cădeau morți.

Altora li se tăia cu ferestrăul vârful capului, și alți soți ai lor osândiți la moarte, erau siliți să le bea creerii. Ofițerilor li se băteau epoleții (semnele gradului) pe umeri cu piroane; altora li se tăiau curele de piele de pe spinare.

Se așezau osândiții la moarte în rând, erau poftiți să-și pună mâna pe o masă, apoi se turna peste ea apă clocotită și pe urmă li se jupuia pielea. Asta se numea „fabrica de mănuși." Mănușeresele erau jidoaicele Roza, Dora și Ana Glucsman din Moscova.

Numai Trofki-Braunștein a ucis cu mâna lui, prin asemenea chinuri, 28 de episcopi și 215 preoți. Dacă zidurile fortăreței Petru și Pavel ar putea povesti grozăviile făptuite de acești criminali, s'ar îngrozi lumea. Peste 20 MILIOANE DE MUNCITORI din cei cari nu s'au dat cu ei au fost ucisi, până acum, de jidanii nesățioși de sânge și bogății, cari stăpânesc astăzi Rusia.

*

UN NOU FEL DE A UCIDE...

In Kaunas (în Lituania) s'a făcut zilele trecute o ciudată probă de a — omorî. Nu-l mai pune pe cel osândit la moarte nici sub barda ghilotinei — — — — — — — — — — — — — — — — nici la zid să-l împuște, — ci îl bagă într'o cameră, în care au fost slobozite gaze otrăvitoare, pe care nenorocitul nici nu le simte, doar că intrând în cameră, abia se așează pe un scaun, și îl apucă o amețeală care-i ia puterile, — și în câteva minute (cam 5 minute), e adormit de tot.

Așa au omorât acum pe un făcător de rele. In 7 minute era fără viață.

CHEMARE

Ce vuet văzduhul frământă?
Ce tunete'n ceruri s'aud?
Pământul tresaltă si cântă
Sub vifor sălbatic și crud;
Carpații încruntă sprânceana,
In hău de prăpăstii mugesc,
Pădurile-și pleacă coroana
A lor pustiire o jelesc.

E ziua cea mare, Române,
E ceasul sorocului tău . . .
Sfărâmă deapururi Stăpâne,
Cătușele Duhului Rău . . .?
Arhanghelul vieții te chiamă
Să darâmi a iadului porți
Te scoală la luptă, Române,
E ceasu'nvierii din morți!

Uscat e pământul, ca piatra,
Căci seceta-l arde cumplit,
Păcatele îi macină vatra
Și sufletul tău chinuit . . .
Dușmanii cu vorbe te'ndoapă
Cu arginți, minciuni și rachiu,
Cu biruri mormântul ți-l sapă
Și-ți sug tot ce'n tine e viu.

Nu vezi cum îți fură comândul
Tâlharii . . . și-ți cântă în cor,
Că tu ești prin veacuri dearândul
Al Daciei falnic popor . . .
Iar ei, înhățați prin trădare,
Se'nchină la aur, la bani,
Și vatra strămoșilor noștri
O vând la străini, la jidani.

Viteji căzuți pentru Țară
Se sbuciumă'n groapă, jelesc,
Rușinea cea neagră, amară
In care copiii tăi cresc,
Căci dânșii clădit-au cucernici
O Țară frumoasă, un Rai,
Ca tu și stăpânii nemernici
Plocon la jidani să o dai.

Ajunge...! Trezește-te'n soare
Și ieși din al morții coșciug...!
Ridică-te iute'n picioare
Și pune iar mâna pe plug
Și curăță Neamul ce plânge,
De spini, bălării, mărăcini,
Desferecă lanțul ce-l strânge,
De hoți, mișei și streini.

LEGIUNEA e oastea creștină
Ce apără al Țării pământ
De jug, de robia streină
Ș'al morții năprasnicul vânt...
Cu cei ce vând Țara și Neamul,
Noi ducem un aprig războiu...
De vrei învierea și Viața
Române, Tu, — VINO LA NOI!

LEGIUNEA e scut de aramă
Și sabie'nfiptă'n dușman.
In frunte-i stă drept, fără teamă
Al nostru viteaz Căpitan...
Un steag îl purtăm cu credință
Prin lupte, prigoane și chin,
Și mergem cântând biruință
Cu Arhanghelii Moța Marin.

E ziua cea mare, Române, e ceasul sorocului Tău,
Sfărâmă deapururi Stăpâne, cătușele Duhului Rău!
Arhanghelul vieții te chiamă să darâmi a iadului porți
Te scoală la luptă, Române, e ceasu'nvierii din morți!

24 Iunie, 1937

A. MIHĂIȚA
Avocat — Roman.

Cioburi de oglindă

— din cruntul războiu din Spania

(URMARE DIN PAG. 1)

murilor, pe o piatră, iarna si vara, el cerea mila călătorilor. Bolborosea cuvinte neînțelese, vorbea cu sine însuși. Lumea s'a făcut rea. Inainte se întorcea cu bănișori de argint și uneori și de aur. Acum numai aramă, bani stâlciți, pe cari nu voia să-i primească cârciumarul pe rachiu. De câteva zile nu mai trecea nimeni pe acolo, dar el deprins de ani, dimineața pleca și se întorcea seara cu punga deșartă. Noroc că mai avea ceva pus deoparte din zilele bune. Nu înțelegea el ce înseamnă revoluția.

Când soarele ardea în față, scotea traista lui veche, desfăcea dintr'un ștergar brânză și pâinea. Din plosca ascunsă sub haină, trăgea câteva înghițituri, repede, și o ascundea la loc. Apoi, rezemat de stâlpul crucii, adormea. Și astfel treceau ani după ani. Astăzi, prin somn, aude niște voci de oameni. Își întinde mâna obișnuită, și începe să se tângue:

— Dumnezeu să vă aibă în pază...

Vocea lui plângătoare îi face să tresară pe doi tineri cuprinși să cerceteze o hartă.

— Aici trebue să fie (zice unul arătând un loc pe hartă).

— Dumnezeu să vă miluiască...

— Dracul, nu Dumnezeu, că destul am fost în paza lui... (răspunse unul din cei doi drumeți, cîrdos).

Fața cerșetorului se întunecă de supărare. Ascultase el până acum destule batjocure, copiii care și-au râs de dânsul, glumele oamenilor beți. Dar asemenea grozăvie nu auzise.

— Acesta-i satul Albergon?

— Da.

— Ți-am spus eu. Aici ar fi cel mai bun loc de așezat tunurile. Sunt ferite de vedere, ascunse de copaci, pe coama dealului pot sta observatorii.

— Trebue întâi să bombardăm, (să batem cu tunurile) clădirile mai înalte unde și-au așezat ei observatorii. Catedrala din Talavera va fi cea dintâi țintă. Mâine așezăm...

Un ban de argint de 5 pesetas, căzu greu în pălărie. Orbul, care fusese foarte cu luare aminte la cele vorbite, tresare la simțirea banului. Oamenii pleacă. Se aude tropot de cai...

Bătrânul Cardo a înțeles despre ce e vorba. Vor să dărâme biserica, să sfarme pe Christ, pe Isus, ajutătorul săracilor. De 50 de ani își câștigă el traiul sub scutul brațelor întinse spre cer ale crucii...

Se ridică în picioare, scalpă după ei. Banul îi arde degetele. Așa chilipir (dar neașteptat) de mult nu i-a mai căzut, dar e dela diavol! O clipă se luptă în el iubirea de bani și credința. Apucă banul hotărît între degete ca pe un lucru necurat și îl svârle după cei doi călăreți.

— Diavolul fie cu voi!

Ce să facă? Să meargă în sat să spue? N'are cui. Trebue să ajungă mai departe. Dar, dacă-l află, îl omoară. — Până la Talavera dela Reina sunt aproape 10 km. și dacă-l împușcă soldații pe drum? Se sbat în el o mulțime de gânduri. Isus. El! In sufletul bătrânului o pace adâncă se face. De se va cere, va muri pentru Hristos...

Cu bastonul în mână pornește pe șoseaua asfaltată. Grăbește să nu fie prins, se împiedică, se izbește, dar merge. Când ajunge la marginea satului Corrilo, un soldat din garda civilă îl oprește. Il ia drept spion și-l duce la comandant. Cu vorbe întretăiate de răsuflări, scurte, povestește

„Credinţă şi onoare legionară"

Sub acest titlu gazeta „Zarandul" care apare în Brad, judeţul Hunedoarei, bună sprijinitoare şi îndrumătoare a poporului românesc din vechiul „Zarand", fost judeţ de sine pe vremuri,— aduce în numărul său mai nou (dela 8 Aug.) următorul articol, foarte drept preţuitor al mişcării legionare. Atragem bucuros luarea aminte a legionarilor asupra lui.

Intâmplător mi-a venit în mână un ordin circular al Şefului mişcării legionare, cuprinzând câteva măsuri disciplinare (de ţinut rânduiala în legiune). Printre altele este următoarea: Se desfiinţează întreaga organizaţie legionară din judeţul şi oraşul Roman. Ea fiind cu mult sub măsura cerută de credinţa şi onoarea legionară«.

Pentru moravurile politice dela noi şi pentru felul de a judeca lucrurile, pe care a înfiinţat-o »democraţia« în viaţa noastră de obşte, hotărârea domnului Corneliu Z. Codreanu rămâne de neînţeles.

Fiindcă, în adevăr, ceeace face d-sa, este fără pereche în istoria noastră politică. N'a fost nici un partid politic până azi care să-şi desfiinţeze organizaţiile sale, fiindcă ele n'ar răspunde unei cerinţe de credinţă şi onoare pe care el, partidul, le cere dela ele. Aceasta pentrucă cerinţa de »credinţă într'un ideal« şi »onoare« se găseau cu totul străine şi fără rost în câmpul vieţii »politice«.

Ceeace au căutat totdeauna partidele politice era, nu o ţinută de vrednicie şi morală a celor chemaţi în luptă, ci o popularitate (trecere la oamenii din popor) cât mai întinsă şi necontrolată. Ba chiar »onoarea« era o cerinţă, care în lucrarea şi în felul lor de a se purta, nu avea decât să-i încurce. Ea trebuia deci cu desăvârşire înlăturată.

De aceea rămâne neînţeles pentru oamenii partidelor, de ce şeful mişcării legionare îşi desfiinţează organizaţiile tocmai acum, în ajun de alegeri, când tocmai ar trebui să-şi cultive cât mai mult »popularitatea«.

Pentru ceilalţi însă, care văd şi o altă faţă a lucrurilor, măsura Căpitanului (faţă de cei din Roman) are o adâncă însemnare. Aceştia ştiu, că mişcarea legionară nu-i un »partid politic« ca oricare altul, în goană nebună după popularitate (trecere la popor cu orice preţ, cu orice minciuni), după voturi. Ci ea este o mare mişcare de refacere şi însănătoşire a gândirii şi credinţei, pornită din sufletul însuşi al neamului, având drept ţintă: ridicarea naţiunii româneşti, întru toate privinţele: moral, social, economic. Ea este o mare şcoală, nu atât de instrucţie (câştigare de cunoştinţe), ci de educaţie (de bună creştere) în care fiecare dintre cei intraţi acolo simte şi înţelege, că i se cere şi i se cultivă ceeace el are mai bun în sine: omenie, onoare, duh de jertfă, credinţă nemărginită în viitorul acestui neam! Şi odată intrat în luptă, legionarul s'a desbrăcat de poftele şi aşteptările sale personale şi s'a supus în nesdruncinata şi de bună voe primita disciplină (ordine şi ascultare) a mişcării.

Mişcarea legionară are un fel de gândire şi simţire a ei, o mistică a ei (o credinţă mai presus de cele lumeşti). Iar jertfele pe care le numără în magazia comorilor sale sufleteşti, n'au făcut decât să consfinţească această credinţă a ei, îmbogăţind-o, şi să oblige mişcarea pentru totdeauna la ţinuta ei de înaltă moralitate.

Şi ea (Legiunea) este astăzi singura mare şcoală, neoficială, care aduce în viaţa noastră de obşte simţământul vredniciei şi al onoarei.

Privită în lumina acestor adevăruri, hotărârea Căpitanului ni se înfăţişează ca o urmare firească a duhului legionar şi ca o chezeşie că el este necontenit de veghe asupra mişcării. Şi este neîndoelnic, că dacă organizaţia din întreaga ţară nu ar răspunde credinţei şi onoarei legionare, Căpitanul nu ar sta nici o clipă pe gânduri, s'o desfiinţeze. Fiindcă el nu luptă pentru sine şi nici în numele său, ci în numele unei puteri: Legiunea, care cere, nu număr mare, ci suflete alese, trăind un duh legionar.

M. O.

Nu mai e credit

— pentru arme

Prin Decret Regal (care ţine locul de lege, până la votarea prin Parlament), guvernului i s'a deschis acum un nou credit de 1 miliard şi 700 milioane lei, pentru trebuinţele de înarmare. — In afară de armele ce se fac în Ţară, guvernul are şi însemnate comenzi la fabrici prin alte ţări. Acelea însă nu mai trimit arme pe credit, cum trimiteau nainte vreme. Căci după război unele ţări sau n'au mai putut sau n'au mai vrut să plătească, sau au plătit cu întârzieri, încât şi au perdut şi statele omenia la fabricele de arme. De aceea, acelea spun acum: adă şi na! dai plata nainte, şi-ţi dau armele. Credit nu mai este.

Deaceea şi Ţara noastră, Deşi ea a plătit ca datoraşul cinstit, — nu mai capătă pe aşteptare, ci trebue să plătească înainte armele ce a cerut să i-se facă. Cari sunt gata, le plăteşte şi le primeşte, celelalte nu.

Viaţa legionară

DIN BIHOR

In ziua de 25 Iulie 1937 în comuna Vaşcău (Bihor) s'a făcut un parastas măreţ pentru mucenicii Moţa şi Marin.

Au luat parte în coloane puternice peste 500 legionari, pe lângă lumea simpatizanţilor.

A vorbit până la lacrimi părintele protopop Terebenţiu din Vaşcău. După parastas a fost o şedinţă mare.

*

In ziua de 18 Iulie 1937 în com. Călugări, plasa Vaşcău (Bihor), s'a făcut un parastas pentru mucenicii Moţa şi Marin, luând parte legionarii din două garnizoane.

A vorbit părintele Florea despre jertfa sfântă.

Sub conducerea camaradului D-tru Bildariu, Borfiş şi alţii, camarazii au cântat cântece legionare, încheind cu „Imnul legionarilor căzuţi".

*

In ziua de 8 Iulie 1937, în com. Tăşad, (Bihor plasa Ceica) s'a sfinţit o TROIŢĂ LEGIONARĂ în amintirea mucenicilor Moţa şi Marin. Troiţa a fost ridicată de mâni legionare, în frunte cu camaradul înv. Ioan Georgescu.

Au luat parte 100 legionari în coloană. Sfinţirea a făcut-o părintele Ioan Paul din loc, cu evlavie şi credinţă.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

M. Corbuţiu

*

Rudele lui Ionel Moţa, iubitoarea soră Elvira, şi soţul, d. Dr. Leonida Pop, au făcut parastase în Bucureşti şi la Călimăneşti, rugându-se lui D-zeu pentru sufletul iubitului frate şi cumnat...

*

MUREŞENII-BÂRGĂULUI

Din îndemnul camaradului Simion Tonea şi a legionarilor din com. Mureşenii Bârgăului (Năsăud) s'a făcut un parastas pentru eroii legionari Moţa şi Marin în Mureşeni. Slujbă ferbinte, lacrimi multe...

— Tot odată s'a făcut SFINŢIREA ICOANEI ARHANGHELULUI MIHAIL, dăruită de harnicii legionari ai acestei comune. Ei au mai făgăduit Parohiei şi o candelă ce se află în lucru la Cluj, — care va arde în faţa sfântului altar.

După încheerea slujbei religioase şi ieşirea din biserică, părintele protopop a spus poporului cuvinte înţelepte despre fapta de laudă a lui Moţa şi Marin, apoi a arătat însemnătatea mişcării legionare pentru redeşteptarea CREŞTINISMULUI ŞI ROMÂNISMULUI.

Mişcarea legionară, spunea Părintele, este o mişcare pornită din inima poporului românesc şi întruchipează un trecut istoric creştinesc şi naţional.

In mişcarea legionară trăeşte duhul de dreptate, ţinere laolaltă virtute morală şi naţională. Căpitanul care este făuritorul acestei mişcări, întruchipează însuşi aceste mari însuşiri.

Dela biserică legionarii s'au dus între cântece legionare la casa camaradului şef de plasă, unde camaradul Bărbătei Nicolae — student — a arătat în câteva cuvinte însemnătatea Arhanghelului Mihail pt. Legiune, — apoi camaradul Mihailă — student — a arătat primejdia comunismului pentru creştinism şi statele naţionale.

Au luat parte la această serbare cuvioasă şi un grup de legionari studenţi din garnizoana Cluj, cari se aflau chiar pe aici în excursie. Şeful grupului d. Marin Nedelcu (cuibul Horia din Cluj), a dat şefului de plasă raportul. Serbarea s'a sfârşit în frumoasă frăţie.

M. Ned.

Un plutonier inimos s'a dovedit a fi plutonierul major Coameşu din Cernavoda: Un soţ plutonier, Lazăr se scălda în Dunăre cu soţia sa şi o fetiţă. Cum nu prea ştiau înnota, fica a fost luată de val. Tatăl ei s'a repezit s'o ajute, dar iacă se îneca şi el! Atunci soţul său, plutonierul Coamesu a sărit în ajutorul lor şi luptând cu uriaşe greutăţi, i-a putut scăpa dela moarte. S'au prins de ei şi el a înotat cu ei la mal.

cele întâmplate. Ofiţerul a priceput mai bine decât moşneagul despre ce este vorba! Face un raport scris către colonelul comandant şi-l înaintează de grabă cu o maşină, împreună cu moş Cardo. De când e el, n'a mers cu aşa ceva. Vântul îl loveşte în faţă şi tot pleacă în jos capul, cu frică.

Povesteşte comandantului la care a ajuns, pe larg cele întâmplate. Nu uită să pomenească de Hristos, dar şi de cele 5 pesetas aruncate. Comandantul priveşte bine pe hartă punctele. Ii dă orbului 10 bani sunători de câte 5 pesetas şi-l trimite îndată înapoi la locul lui. (Ca să nu i se bage de seamă lipsa).

A doua zi ochi de şoim privesc din felurite locuri sosirea patrulelor inamice, apoi a tancurilor ce trag tunurile grele de „quinse medio" (155 mm). Servanţii (soldaţii de pe tunuri) sapă şanţuri, rup crengi din măslini şi acopăr tunurile. Se fac tranşee pe coama dealului şi se aşează mitralierele. Tancurile stau gata.

Soarele era în apus. Treaba era pe sfârşite şi se aştepta camioneta cu mâncare.

Bătrânul Cardo îşi ia ia subsioară legătura cu mâncare şi cercetând cu băţul pleacă pe drumul cunoscut de ani. N'apucă bine să intre în sat şi în urma lui se aud, tocmai în locul unde sta el, explozii (pocnete) mari de obuze. Tunurile naţionaliste bat milimetru cu milimetru, obuze grele fac gropi mari. Bateriile de tunuri inamice au fost prinse pe neaşteptate în foc, bucăţi de roţi, ţevi crăpate, tancuri rupte în două, ca nişte cutii de conserve. In mai puţin de două ceasuri n'a mai rămas nimic bun dintr'un regiment de artilerie grea, motorizată (înzestrată cu maşini de tot ce-i trebue). Trupa ce mai scăpase, fuge speriată spre Toledo.

Cine să fi ştiut şi vândut naţionaliştilor această mişcare a noastră?, se întreabă cel zdrobit. Acurateţa cu care trăgea artileria duşmană lasă să se vadă, că se ştia de tot bine locul şi data.

Noaptea cei doi ofiţeri de artilerie intrau în Toledo (erau cei doi drumeţi necunoscuţi cari trecuseră pe lângă orb...), urmaţi de câteva zeci de soldaţi, rupţi de oboseală, învinşi, dezarmaţi, fără să fi tras vre'un obuz.

La comandament ofiţerii şi comandantul cu feţele trase, nedormiţi se plimbă prin odaie şi nu pricep această nereuşită. Numai comandantul statului major şi cei doi, ştiau locul şi ziua. Nimeni altul nu mai cunoaştea aceste lucruri.

Deodată faţa unuia se luminează:

— ORBUL!

— Crezi!

— Altul cine?

A doua zidimineaţă, însoţiţi de două automobile blindate, merg din nou la faţa locului. Se apropie încet. Patrula din faţă nu semnalează nimic. Ziua, la lumină, prăpădul se vede în toată goliciunea lui. Nimic nu a putut scăpa. Duşmanul bătea şi faţa şi spatele.

La colţul şoselei, crucea vă duvă de un braţ stă plecată spre pământ. Pe piatră, omul şedea nemişcat ca o statuie. Razele soarelui se joacă prin părul încâlcit. Intinde mâna.

Un glonţ de revolver îi găureşte mâna. Sângele ţâşneşte şi-i stropeşte faţa. Un blestem surd, şi gloanţele curg cu nemiluita.

Se prăbuşeşte la pământ, se sbate puţin şi apoi nu mai mişcă. Crucea îl adumbreşte... Ciocârliile sboară în sus către cer, greerii ţârâie printre bulgări. Pacea s'a întins peste lanuri.

NECULAI URSU (TOTU).

(Ilustraţiunea Română).

Eroii noştri căzuţi în Bulgaria

şi aduşi acasă, despre cari am scris în numărul trecut, erau numai cei găsiţi în cimitirul oraşului Varna, — dar cu cei cari s'au mai găsit în cimitirele din alte comune, numărul lor a fost 1400. In alte cimitire s'au găsit 80—100—120; — mai mulţi au fost aflaţi în cimitirul comunei Kirali-Recita, anume 789. Trimişii ţării i-au adunat pe toţi şi i-au adus să se odihnească în pământul drag al ţării lor.

Adunaţi la Rusciuc, aci îi aşteptau monitoarele (vapoarele) „Bucovina" şi „Ardealul", cari i-au salutat cu 21 trageri cu tunul. Slujbă frumoasă s'a făcut şi pe ţărmul bulgar, unde a servit **însuşi** Metropolitul Mihail înconjurat de mare sobor de preoţi, răspunsurile dându-le Corul Metropoliei.

S'au rostit vorbiri: de Metropolitul Mihail şi de colonelul Welikoff, care a spus că se închină fiilor morţi pentru pământul vecin al ţării lor, PĂMÂNT ÎN CARE ŞI-AU GĂSIT ADĂPOST ŞI SPRIGIN ATÂŢIA FII AI POPORULUI BULGAR în vremile de robie şi restrişte a neamului lor... Şi altele.

Sicriele, 64, (în fiecare osemintele a zeci de soldaţi), au fost apoi ridicate pe umeri de soldaţii bulgari şi români, în vreme ce muzicile cântau: cele româneşti Imnul bulgar, cele bulgare Imnul românesc.

Apoi au trecut pe ţărmul român la Ramadan, primiţi cu alte închinări şi slăviri, — şi de aci, aşezate pe 8 care împodobite cu verdeaţă şi tricolor, au fost duse în Mausoleul de onoare (de mare cinstire) înălţat anume pentru ei în cimitirul din Giurgiu. Aci au fost sfinţite de nou sicriele prin binecuvântarea adusă asupra lor de Preasfinţitul Arhiereu Pocitan, Vicarul Sfintei Mitropolii, în numele Inalt Pr. Sf. Sale Patriarhului Dr. Cristea.

In tot anul, la ziua Eroilor se va face mare închinare pomenirii acestor Eroi, în faţa acelui Mausoleu (criptă măreaţă), ca semn, că cei căzuţi cu cinste pentru patrie şi neam, nu vor fi uitaţi în veci, de cei rămaşi după ei.

RĂZBOIUL

In Spania comuniştii încep a-şi perde chiar şi ei credinţa în »biruinţa« lor până la urmă. In timpul mai nou au început să ceară la »Liga Naţiunilor« (unde ştiu că-s tari jidovii şi jidoviţii lor), ca ea să iee măsuri a-i apăra« de cutezanţa naţionaliştilor, cari îi strâmtorează tot mai tare! Acest strigăt după ajutor de la un loc care nu se poate ajuta nici pe sine, e semn bun.

Totuşi războiul nu va fi pentru naţionalişti nici uşor, nici de scurtă durată. Rusia comunistă îşi aruncă în cumpănă toată puterea, îşi pune pe această carte de joc tot »norocul«. A hotărît acum să **trimită** în Spania munţi de muniţii, sute şi sute de tancuri mari şi mici, roiuri de avioane, mitraliere de toate mărimile, ca să ţină prin ele pe loc pe naţionalişti. — O fi trimiţând ea Rusia arme câte birue pământul şi marea, şi câte binevoeşte surata sa Franţa a îngădui să treacă prin ea la comuniştii spanioli, — dar ceva nu poate trimite Rusia: suflet care să lupte cu tărie cu acele arme! In comunişti inima a scăzut mult curagiul. In fiecare zi trec cu sutele, uneori cu miile, în rândurile naţionaliste şi se dau »prinşi« acelora...

Naţionaliştii au avut iarăşi izbânzi preţioase. Au înaintat în unele puncte ale frontului, zeci de kilometri şi când armata comunistă, îşi cearcă »norocul« în câte un punct, atacând, e zdrobită şi silită a se da înapoi cu perderi grele.

Intre hotarele cucerite de naţionalişti, se găsesc 15 milioane de locuitori, pe când în cele ţinute încă de comunişti, numai 7 şi jumătate. Dar dacă iei lucrul aşa cum e de fapt, apoi adevărul e altul: Locuitorii din ţinuturile naţionaliste sunt toţi credincioşi lui Franco, pe când din cei de pe locurile stăpânite de comunişti, nici jumătate nu ţin la guvernul comunist, a doua jumătate, ba mai mult, e şi ea în inima ei cu Franco!

Dintre oraşele mai de seamă azi 34 sunt în hotarele naţionaliştilor şi abia 16 in ale comuniştilor.

Aşa, viitorul este, vădit, al naţionaliştilor, — doar că nu se poate prevedea ziua, când partea cealaltă va fi strivită şi aruncată în mare!

In CHINA, tot aşa: Japonezii nu glumesc. Trimit întăriri mereu şi numai nu-i dau drumul armatei să înainteze călcând sub picioarele sale ţinut după ţinut, — căci văd că şi aşa, fără prea mari încordări, Chinezii tot slăbesc coarda şi se dau câte-un pic, câte-o postată, cuceritorilor. Şi asta pentru un cuvânt cu bun înţeles: Pe unde e stăpânire chineză, nu-i nici o stăpânire. Nu-ţi e viaţa scutită, nu avutul, eşti ca în câmpul fără pază şi în codru. Pe când pe unde au înaintat Japonezii, e ordine, pace, rânduială, ca în ţările înaintate. Şi asta face pe mulţi Chinezi, nu numai a nu se speria de venirea Japonezilor, ci chiar de a o dori! — Japonia va ieşi mult mărită şi din această încăerare cu China!

Măsuri de bună prevedere

Scaunul Metropoliei ortodoxe a Ardealului are iarăşi o bucurie: ŞCOALA DE CÂNTĂREŢI, înfiinţată la Sibiu, a ÎMPLINIT 10 ANI DE VIAŢĂ. Numai conducerea bisericească dela Sibiu ştie cu câte greutăţi a luptat în aceşti 10 ani. La început lumea nu i dădea multă luare aminte acestei şcoli. Pentru-că ea cerea mult dela elevii săi: Să stea 2 ani în şcoală, ca să înveţe cântările de strană şi tipicul, apoi au să facă „pracsă" (deprindere) în biserici, şi numai apoi elevul va trece examenul de „cântăreţ" şi va primi diploma.

„Cine să stea" doi ani acolo, cu cheltuială, apoi un an de probă, pentru ca să ajungă „cantor" undeva, — îşi ziceau cei mulţi.

Dar Inalt Preasfinţitul Metropolit Dr. Bălan, ştiind ce face, a stăruit cu tărie de credinţă şi voinţă pe care Inaltul Ierarh o vădeşte în toate pornirile şi mişcările mari pe cari le pune la cale şi în cari crede — şi a ajuns să susţină şcoala de cântăreţi 10 ani de zile. Şcoală cu elevi mai puţini, dar bine pregătiţi.

In acest timp, tot Inalt-Preasfinţia Sa a stăruit pe lângă conducătorii ţării la Bucureşti lămurindu-i că de ce mare însemnătate e să ai cântăreţi aleşi, bine pregătiţi, în strană, căci sporeşte atragerea poporului spre sfânta casă a Domnului, spre zidirea sufletească a oamenilor, cari atunci când sunt buni credincioşi bisericii, SUNT ŞI MAI BUNI CETĂŢENI STATULUI... Şi încă în primăvara acestui an a ajuns ca guvernul să iee în bugetul statului o sumă potrivită de bani, ca să plătească deocamdată 30 DE CÂNTĂREŢI BISERICEŞTI din arhiepiscopia de Sibiu. La anul va lua mai mulţi, până ne punem în rând cu cântăreţii din vechiul regat, unde aproape toţi au o plătuţă. nu prea mare, totuşi mulţumitoare (vreo 450 lei lunar) dela stat.

In vederea apropierii acestor vremi, Metropolia de Sibiu vesteşte că în toamnă, intrând în a doua zecime de ani cu şcoala sa de cântăreţi, — primeşte noi elevi, cari să fie în vârsta de 15—20 de ani. Dar mai bătrâni de 20 ani nu primeşte în anul I (începător)

Şi pentru ca să le arete că pot avea bună nădejde, dacă se pregătesc aci pentru cantorat, a luat măsura că unde se iveşte lipsa de cantor (prin moartea s'au retragerea celor de azi), Consiliul parohial trebue să aleagă pe cei cu şcoala dela Sibiu, înaintea altora. Numai unde unul cu şcoală nu cere loc, acolo mai poate alege şi din cei pregătiţi aşa ca în trecut.

Măsura asta dovedeşte aceeaşi prevedere. La şcoală vor merge tot mai mulţi tineri doritori de această învăţătură, ştiind, că acolo unde ei îşi cer loc, vor fi ei aleşi, şi aşa bisericile vor ajunge a avea în nu prea îndepărtată vreme, cantori bine pregătiţi, cari vor ridica frumuseţa sfintelor slujbe şi vor atrage prin asta mai mult poporul la sfânta biserică. E o măsură înţeleaptă pentru buna zidire sufletească a poporului, a tuturor credincioşilor.

Avion rusesc, prăbuşit în Ardeal

Vineri în săptămâna trecută (6 Aug.) locuitorii din comuna Herina şi cele din jur (judeţul Năsăud) au văzut un lucru înspăimântător: Din 'naltul cerului cădea cu repeziciune mare un aeroplan, care luase foc! Ei l'au văzut cu spaimă cum s'a prăbuşit în pădurea »Fundoasa«, la 2 kilometri de comună.

Era un avion mare de dus călători, care făcea drumul dela Moscova la Praga, zburând peste Ardeal. Cu avionul călătoreau 2 persoane şi 4 erau de serviciu. Toţi au ars scrum, afară de unul, care, de groaza de a arde de viu, sărise din aeroplan, fără paraşută. Acesta a fost găsit la 3 km. departe de locul unde s'a prăbuşit aeroplanul, dar şi el tot zdrobit. Din aeroplan n'au mai rămas decât scheletul de metal. Şi posta ce ducea toată a ars. Oamenii care au văzut nenorocita cădere spun, că aeroplanul luase foc în timpul zborului, iar ajungând jos, focul a urmat, mistuind tot ce putea arde.

A venit un alt avion din Rusia, cu o comisie care să cerceteze, asemenea una dela Praga, pe lângă deregătoriile noastre. Nu se poate afla nimic ce să arate din ce pricină a urmat nenorocirea.

NOUTĂŢI

Hoţi prin trenuri, — fac zile amare multor călători. Zilele trecute un „voiajor" (slujbaş călător în treburi de negoţ) din Chişinău, mergând cu trenul spre Cetatea Albă, s'a găsit în faţă cu un necunoscut, care părea altfel „om de treabă". Dar după 2—3 staţii mergând aşa, voiajorul s'a simţit rău şi, fără să aibă putere de sine, a adormit ca lovit în cap! Se vede că vecinul din faţă, îi făcuse să miroase ceva leac adormitor. Peste alte 2—3 staţii s'a trezit, — dar nu şi-a mai găsit o geantă (traistă de mână) ce avuse, şi buzunarul din lăuntru dela haină, în care avuse 100.000 Lei, era tăiat şi — camforl.. De aceea bani mai mulţi e bine să-i trimiţi prin poştă ori prin bancă la locul unde doreşti, dar nu să-i duci cu tine pe tren. Şi mergând pe tren, să nu te tot pipăi la buzunarul în care ai bani, că hoţul prin asta pricepe că AI bani şi UNDE îi ai.

*

14 medici jidani şi numai 5 Români, — sunt la Băile „Dorna" din Bucovina. De asta se miră mult lumea azi, — decând se ştie că acele băi sunt proprietatea Eforiei Bisericii ort. din Bucovina. Glasuri îndreptăţite se ridică spre În. Pr. Sf. Sa Metropolitul Visarion al Bucovinei, rugându-l să vadă să se facă ordine creştinească acolo. Lumea creştină ce merge să-şi vadă de sănătate acolo, să fie împinsă sau trasă de mânecă spre doctorii jidani. Avem cea mai bună nădejde, că se vor lua măsuri, ca aceste stări să se încreştineze.

*

A murit Dr. Corneliu Popescu, fost protop. al Haţegului, slujbă din care retrăgându-se de bună voie, a trecut în Vechiul Regat, având rudenii de samă în Bucureşti, pe sora sa, dna Mircea (dela „Caru cu Bere"). Aci a primit postul de preot al sub-urbanei Dobroeşti, post pe care l'a ţinut până la 2 August a. c., când a răposat. Era om plăcut, bun şi harnic. Tatăl său a fost marele profesor şi filosof Ioan Popescu dela Seminarul Teologic din Sibiu, nainte de războl bărbat foarte preţuit pentru marea sa ştiinţă şi viaţă fără prihană. După răposatul preot Dr. Cornel Popescu n'a rămas familie. A fost înmormântat la 5 August, luând parte lume multă şi ţinându-se asupra sicriului lui multe vorbiri. — Dzeu să l odihnească în pace.

*

Lacomia nebunia. Din familia Văcaru din Braşov, (str. pe Tocile) făceau parte trei fraţi: George, Ioan şi Dumitru. Pentru ceva brumă de avere nu se înţelegeau între ei. Fiecare ar fi vrut parte mai bună şi lăcomind, se simţea „nedreptăţit" de ceialalţi. Aşa şi-a făcut cuib negru în inima lor ura... In 6 Aug. din oarecari schimburi de vorbe, au ajuns la ceartă. Infuriat, Dumitru a sărit cu cuţitul şi a dat o lovitură fratelui său Ioan în ochi l l'a spart ochiul. Deşi muşcat cumplit de durere, acesta s'a repezit şi el cu un cuţit la fratele său izbindu-l în pântece aşa de rău, că acela a căzut jos mort. Al treilea frate sărind între ei, a fost şi el rănit destul de rău... Ticălosule păcat al lacomiei, la ce rele duci pe cei cari se lasă tulburaţ de tine în suflet şi în gând... Cu câtă dreptate spune vorba bătrânească românească: „E mai bună o pace „strâmbă", decât o judecată „dreaptă". Adecă de te şi laşi cu ceva „păgubit", tot mai cuminte eşti dându-te la pace, — decât măsurând cu gramul partea ta, şi pentru o nimica toată, căzând în ură şi păcat!

—x—

TIPOGRAFIA „ASTRA" S. A.—CLUJ, CALEA MOŢILOR 59